

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.II.30.859/2010/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Polgáry Gyula ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek a Dr. Erdős Anett ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 23.G.40.101/2010/16. számú ítélete ellen az alperes által 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, az alperest terhelő marasztalás összegét 4 127 200 (Négymillió-egyszázhuszonhétezer-kettőszáz) forintra, az általa fizetendő perköltség összegét munkadíjat nem tartalmazó 272 632 (Kettőszázhetvenkettőezer-hatszázharminckettő) forintra leszállítja; ezt meghaladóan a felek az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 252 632 (Kettőszázötvenkettőezer-hatszázharminckettő) forint munkadíjat nem tartalmazó fellebbezési eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

2008. május 26-án a felperes, mint megbízó, és az alperes, mint megbízott „képzési szerződést” kötött. Ebben az alperes vállalta a szerződés 1.1. pontjában meghatározott - ECDL 7 modulós, angol nyelvi, és vezetői kompetenciák fejlesztése témakörben történő - képzések megtartását, az azokat lezáró vizsgáztatás megszervezését, illetve lebonyolítását a szerződésben meghatározott 10 768 000 forint díj ellenében. A szerződés 2.2. pontja értelmében a szolgáltatás befejezésének időpontja 2008. december 31-e volt. A 3.2. pontban rögzítették, hogy a képzési díj kifizetése egy összegben, a záróvizsga lebonyolítását követően kibocsátott számla ellenében, 15 napos határidővel, banki átutalással történik a megbízott bankszámlájára.

A felperes a szerződést a Nemzeti Fejlesztési Terv Humán erőforrás-fejlesztési Operatív Program keretében meghirdetett HEFOP 3.4.1-08/1. számú pályázat teljesítése érdekében kötötte. Az alperes e tényről tudomással bírt, s ismerte a pályázat feltételeit az annak során elnyerhető támogatás elnyerésének kritériumait is.

A megbízott a képzéseket 2008. június elején megkezdte, s a szerződésben foglaltak teljesítése 2008. november 30-ára teljes körűen befejeződött.

Ezt követően az alperes 10 318 000 forint összértékben 7 db számlát bocsátott ki, amelyeken a teljesítés dátumaként a számla keltezésével azonos 2008. december 20-a, míg fizetési határidőként 2009. január 3-a volt feltüntetve.

A felperes pályázatát időközben a kiíró elfogadta, azt 8 614 400 forint erejéig támogatásra érdemesnek ítélte.

A felperes az alperestől kapott számlákat a támogatási összeg kifizethetősége érdekében az előírásnak megfelelően „felvitte” a számítógépes támogatási rendszerbe. A pályázatkíró megbízottjaként eljáró **E. Kht.** azonban elutasította a támogatási igényt, mivel azt állapította meg, hogy az alperes által kiállított számlák nem szolgálhatnak a támogatás alapjául, tekintettel arra, hogy azokban a teljesítési határidőt nem a támogatási szerződésben meghatározott 2008. november 30-ig eső időszakra jelölte meg.

A felperes és az alperes között ezt követően 2008. június 22-én, illetve 23-án többszörös elektronikus levélváltás történt, melynek eredményeként az alperes a felperes kifejezett kérésére a felperes részére újabb 7 számlát állított ki az eredetivel megegyező összegekben, azonban oly módon, hogy a számla sorszáma azonos volt az eredeti számlákéval, azokon mind a teljesítés dátumaként, mind a számla kelteként 2008. november 30-a szerepelt.

E módosított számlákat a felperes ismételten „felvitte” a számítástechnikai rendszerbe, azonban a 2009. augusztus 1-jén az **E. Kht.**-től kapott levélben a pályázatkíró arról értesítette, hogy az alperes által sztorizált, javított számlákat nem tudja elfogadni, tekintve, hogy a számlák korrigálása nem a hatályos jogszabályokkal megegyezően történt.

A felperes kérésére ezt követően az alperes a számlákat immár előírás szerűen korrigálta. A felperes a javított számlákat mellékelve méltányossági kérelmet nyújtott be a támogatási összeg kifizethetősége érdekében, azonban azt az **E. Kht.** a 2009. október 27-én kelt levelével elutasította, azzal az indokolással, hogy a program zárása 2009. június 30-án megtörtént, további korrekcióra nincs lehetőség, a 2009. október 27-i kérelemhez csatolt javított számlákat az elszámolásnál már nem tudja figyelembe venni, az azokkal kapcsolatos költségeket nem áll módjában támogatni.

A felperes a keresetében szerződésszegéssel okozott kár megtérítése címén, a Ptk. 339. §-a (1) bekezdésére hivatkozva 8 254 400 forint, és ennek 2009. augusztus 1-től járó kamatai, valamint a perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Álláspontja szerint az alperes kárt okozott neki egyfelől azzal, hogy a szerződést megszegve nem a hatályos jogszabályi előírásoknak megfelelően állította ki a számlákat, azokon ugyanis teljesítési határidőként 2008. november 30-át kellett volna feltüntetnie 2008. december 20. helyett. Hivatkozott továbbá arra, hogy számlák javítása sem a jogszabályi előírásoknak megfelelően történt, így az alperes e magatartása is jogellenes és felróható volt. Álláspontja szerint az alperes az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) 55. és 56. §-ban foglaltakat sértette meg.

Az alperes a kereset elutasítását a felperes költségben való marasztalását kérte.

A kereset összecszerűségét nem, csupán annak jogalapját vitatta, arra hivatkozva, hogy a számlák kiállítása a szerződés tartalmának megfelelően történt, míg azok javítása a felperes által adott téves, egyébként jogszabálysértő utasítás alapján történt. A számlák kijavítását ugyanis a felperes kérte oly módon, hogy a számlák sorszáma ne változzon, azokon csak a teljesítés dátumát javítsa ki. Hivatkozott továbbá arra, hogy az eredeti számlák átvételekor azok tartalmát a felperes képviselői megismerték, ám azokkal szemben kifogást nem támasztottak. Érvelése szerint úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, és a felperes kára kizárólag azért következett be, mert a felperes megszegte a perben nem álló közreműködővel kötött pályázati szerződést.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 8 254 400 forintot, ennek 2009. augusztus 1-jétől a kifizetésig járó késedelmi kamatát, valamint 1 011 000 forint perköltséget.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy a peres felek között vállalkozási szerződés jött létre, minthogy a felek akarata és a szerződés célja a szerződésben megjelölt képzések és az ehhez kapcsolódó vizsgák megszervezésében, illetve lebonyolításában megjelenő eredmény létrehozására irányult. Miután pedig az alperes a felperes által megjelölt kár összecszerűségét nem vitatta, a Ptk. 318. § (1) bekezdése, illetve a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján a perben azt kellett vizsgálni, hogy az alperes tanúsított-e jogellenes magatartást, abból eredően keletkezett-e kára a felperesnek, tisztázni kellett továbbá az alperes magatartásának felróhatóságát.

A szerződés teljesítése körében akként foglalt állást, hogy az alperest a szerződésben megjelölt eredmény megvalósításán túl számla kiállítási kötelezettség is terhelte, azaz a teljesítésnek a számla kiállítása is része volt.

A számlák kiállításának szabályossága körében - utalva az Áfa tv. 163. §-ában foglaltakra - megállapította, hogy az alperes az eredeti számlák kiállításakor nem szerződésszerűen járt el, amikor azokra 2008. december 20-i dátumot vezetett fel, mert, bár a szerződésben a felek 2008. december 31-i határidőt rögzítettek, a valóságban a szerződés teljesítése 2008. november 30-án megtörtént. Az alperes terhére értékelte, hogy nem hívta fel a felperes figyelmét arra, hogy a számla adattartalma nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes esetében a számlák

vizsgálatának kötelezettsége fel sem merül, ezért az az alperesi hivatkozás, hogy a felperes a szerződésszegésről tudva vette át a számlákat, megalapozatlan.

A számlák javításával kapcsolatban pedig azt állapította meg, hogy a felperes a javításra vonatkozóan valóban szakszerűtlen utasítást adott az alperesnek, minthogy az Áfa tv. 77-79. §-ai értelmében a megbízottnak nem storno számlát, hanem a 170. §-ában írt adattartalommal „helyesbítő” számlát kellett volna kiállítania. E szerint pedig ugyanazon számlasorszám alatt eltérő adattartalommal két számla nem állítható ki. Ugyanakkor álláspontja szerint erre az alperesnek, mint vállalkozónak a felperes figyelmét fel kellett volna hívnia. Megítélése szerint tehát az alperes magatartása mind a számlák kiállításakor, mind azok javításakor jogellenes és egyben felróható is volt.

Mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy az alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges valamennyi tényállási elem megvalósult, ezért az alperest a keresetnek megfelelően marasztalta.

Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes költségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint tévesen állapította meg a megyei bíróság, hogy a felek között vállalkozási szerződés jött létre, mert a képzési szerződés - tartalma szerint - valójában megbízással vegyes vállalkozási szerződés. A számlákat pedig a képzési szerződésnek megfelelően állította ki, az azokban szereplő összeget a felperes megfizette, így a szerződés teljesült, azaz szerződésszegésről nem lehet szó. A felperes kára nem a peres felek közötti szerződésből, hanem valójában a felperesnek az **E.** Kht.-val kötött szerződése nem szerződésszerű teljesítéséből ered. Szerződésszegés hiányában ezért a perbeli esetre a Ptk. 318. § (1) bekezdése nem, legfeljebb a szerződésen kívüli kár szabályainak Ptk. 339. § (1) bekezdésében szabályozott rendelkezései alkalmazhatóak. Álláspontja szerint azonban a felperes kárát nem az alperes, hanem önmaga okozta.

Megjegyezte, hogy a felperesi utasítás szakszerűtlenségére sem lehet hivatkozni, mert az már a szerződés teljesítését követően történt, és nem az alperes oktatási tevékenységére vonatkozott, azaz nem a szerződés teljesítésével, annak eredményével függött össze. Rámutatott továbbá arra, hogy a számviteli szabályokat mindkét félnek egyformán kell ismernie. A számla adattartalmát egyébként is az Áfa törvény 169. §-a rendezi, e szabály, valamint a 163. § tartalma alapján pedig megállapítható, hogy az alperes nem sértett előírást a számla kiállításakor.

Hivatkozott arra, hogy, ha mindezek ellenére a bíróság azt állapítaná meg, hogy az alperes számlajavítása szerződésszegő magatartás volt, figyelembe veendő, hogy a számlát a felperes elfogadta, azt nem kifogásolta meg, a számla kelte után kiállított „teljesítés igazolással” tehát elismerte a „hibát”.

Utalt arra, hogy a 2008. június 22-i, illetve június 23-i e-mail-ekben a felperes határozta meg a számlák javításának módját, majd, miután e kérését az alperes teljesítette, azonban a megbízó ennek ellenére a támogatási összeghez mégsem jutott hozzá, vállalta a számlák

ismételt kijavítását. Az ezúttal már szabályos javításra tekintettel tehát úgy járt el, hogy az az adott helyzetben általában elvárható, így felróhatóság nem terheli. Mindenekelőtt azonban vitatta eljárása jogellenességét.

Megjegyezte, hogy amennyiben érvelését a másodfokú bíróság nem osztaná, helye van a kármegosztás alkalmazásának, tekintettel arra, hogy a felperes is sorozatosan felróható magatartást tanúsított.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes költségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a képzési szerződés minősítésének az ügy eldöntésének szempontjából nincs különösebb jelentősége, mert a bíróság az alperes felelősségét, mind a számla kiállítása, mind annak javítása szempontjából megállapította, s a szerződés akár vállalkozási, akár megbízási szerződésnek minősül, az alperesnek figyelmeztetnie kellett volna a felperest az utasítása szakszerűtlenségére, ennek elmulasztása miatt viszont a bekövetkezett kárért felelősséggel tartozik.

A kár bekövetkezte szempontjából helytállónak ítélte az elsőfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint az alperes részéről szerződésszegés történt, amit a képzési szerződés tartalmából vezetett le, de rámutatott arra is, hogy ettől függetlenül az ügy megítélése szempontjából jelentősége van a jogszabályok, így az Áfa törvény és a Ptk. előírásainak is. Megjegyezte, hogy amennyiben a ítélet tábla elfogadja az alperes érvelését a tekintetben, hogy szerződésszegés nem történt, úgy az alperes kártérítési felelősségének jogalapja a Ptk. 339. §-a.

Kifejtette, hogy a kár bekövetkeztét, összecszerűségét az alperes nem vitatta, márpedig a kár bekövetkezte a jogellenességet önmagában megalapozza. Álláspontja szerint a jogellenesség abban áll, hogy a tanfolyamokat a megbízott november 30-ára befejezte, ennek ellenére a számlában a teljesítés időpontjaként december 20-át tüntette fel.

Vitatta, hogy az alperes részére a számlák kijavításával kapcsolatban küldött elektronikus levelekben „utasítást” adott volna a megbízottnak a számlajavítás módjára, mert az megítélése szerint mindössze kérés volt, ám ha mégis szakszerűtlen utasításként értékeli e levelek tartalmát a bíróság, figyelembe veendőnek tartotta, hogy az alperes elmulasztotta az utasítást szakszerűtlenségére felhívni a figyelmét. Emiatt a megbízott felelőssége kétséget kizáróan megállapítható.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felek magatartását, azt, hogy a felperest sem a számlák kiállítása, sem azok javítása körében nem terheli felróhatóság.

Az ítélet tábla a fellebbezést részben találta alaposnak.

Mindenekelőtt kiegészíti az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal, hogy a felek a 2008. június 26-án írásba foglalt képzési szerződésük 2.2. pontját utóbb szóban módosították, és a szolgáltatás befejezésének időpontját 2008. november 30-ában

állapították meg. A pályázati útmutató C9. pontjának első mondata szerint ugyanis a projekt megvalósítására a pályázónak maximum 6 hónap állt rendelkezésére. E feltételről pedig az alperes a 10/F/3-7. alatt csatolt e-mail-ekből, illetve az alperes képviselője által 15. sorszám alatt csatolt, 2008. április 30-án a felperes ügyvezetőjének küldött ajánlatból is megállapíthatóan tudomással bírt, minthogy az alperes volt az, aki a felperest tájékoztatta a pályázat benyújtás lehetőségéről, és arról, hogy e képzések lebonyolításához támogatás kérhető. Az alperes továbbá a felek közös megegyezésével kezdte el a képzést júniusban, a november 30-i befejezési időpont tehát kizárólag a szerződés módosítására vezethető vissza.

A felek közötti szerződés minősítése tekintetében az elsőfokú bíróság nem tévedett. Az alperes által „létrehozandó eredmény” azonban nem a vizsgáztatás sikeressége, hanem magának a képzésnek a megszervezése és lebonyolítása volt, és a felek egyező előadása szerint ez az eredmény nem vitásan meg is valósult. Az oktatási tevékenység végzése pedig - bár kétségtelen, hogy annak megbízási elemei is vannak - a bírói gyakorlat szerint vállalkozásnak tekintendő. (BH.1978. évi 81. jogeset).

Osztja ugyanakkor az ítéletábra azt az álláspontot, hogy a szerződés minősítésének a per eldöntése szempontjából alapvetően nincs jelentősége, mert az egyes szerződésekre vonatkozó Ptk-beli különös szabályokat az egyes szerződéstípusok fő kötelmeire kell alkalmazni, míg a perbeli esetben a számla kiállítása helyesen a vállalkozó szerződéses mellékkötelezettsége volt. (Képzési szerződés 3.2. pont)

E mellékkötelezettségre a megállapodás részletes előírásokat nem tartalmazott, és erre vonatkozóan - a kifejtettekből következően - a vállalkozási szerződés Ptk-ban szabályozott előírásait sem lehet alkalmazni, ezért - helyesen - e körben a szerződést a vonatkozó jogszabályok töltik ki tartalommal.

Az Áfa törvény bevezető rendelkezései előírják, hogy a törvény szabályait mely esetekben kell alkalmazni. A törvény VI. fejezete az adó alóli mentességre irányadó szabályokat tartalmazza. A 85. § (1) bekezdés j) pontja értelmében mentes az adó alól azon szolgáltatás nyújtás, amelyet óvodai, tanári, oktatói, nevelői tevékenységet végző - ilyen minőségében - teljesít a köz- és felsőoktatás, továbbá a 2. §-ben meghatározott egyéb oktatás keretében, ide értve az előzőekben felsoroltakhoz kapcsolódó magánóra adást is. A 85. § (2) bekezdése kimondja, hogy az egyéb oktatás körébe tartozik a b) pont szerint a felnőttképzésről szóló törvény alapján szervezett és akkreditált, illetőleg egyéb jogszabály alapján szervezett oktatás, képzés, továbbképzés, vizsgára való felkészítés és vizsgáztatás.

Az Áfa törvény X. fejezete foglalja magában a számlázásra irányadó előírásokat.

A 165. § (1) bekezdése kimondja, hogy mentesül a számla kibocsátási kötelezettség alól az adóalany abban az esetben, ha a termék értékesítése, szolgáltatás nyújtása a 85. § (1) bekezdése és 86. § (1) bekezdése szerint mentes az adó alól, feltéve, hogy gondoskodik olyan, az ügylet teljesítését tanúsító okirat kibocsátásáról, amely a számviteli törvény rendelkezései szerint számviteli bizonylatnak minősül.

Amennyiben tehát a felek szerződése nem írta volna elő, az alperesnek az ÁFA törvény hivatkozott rendelkezései alapján nem is lett volna számla kiállítási kötelezettsége, a gazdasági esemény számviteli elszámolását (nyilvántartását) ugyanis megfelelően biztosította volna maga az írásba foglalt szerződés, mint számviteli bizonylat. A szerződés szóbeli módosítása után azonban a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 166. § (1) bekezdésére figyelemmel ilyenek már csak a szerződés szerint kiállítandó számla volt tekinthető. A kifejtettek alapján tehát az alperes által kibocsátandó számla tartalmára - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - helyesen nem az Áfa törvény, hanem az Sztv. szabályai vonatkoztak.

Az Sztv. 166. § (2) bekezdése szerint a számviteli bizonylat adatainak alakilag és tartalmilag hitelesnek, megbízhatónak és helytállónak kell lennie, a bizonylat szerkesztésekor a világosság elvét szem előtt kell tartani, míg a 3. § úgy szól, hogy a számviteli bizonylatot a gazdasági művelet, esemény megtörténtének, illetve a gazdasági intézkedés megtételének vagy végrehajtásának időpontjában, illetve időszakában magyar nyelven kell kiállítani. A 167. § határozza meg a bizonylat általános alaki és tartalmi kellékeit a)-j) pontokig terjedően, így a d) pontban azt, hogy a számlának tartalmaznia kell a bizonylat kiállításának időpontját, illetve - a gazdasági művelet jellegétől, időbeni hatályától függően - annak az időpontnak vagy annak az időszaknak a megjelölését, amelyre a bizonylat adatait vonatkoztatni kell (a gazdasági művelet teljesítésének időpontja, időszaka). A számlában megjelölt teljesítési időpont tehát nem térhet el a gazdasági esemény megtörténtének - a szerződés teljesítésének - időpontjától (úgynevezett „valódiság” elve).

Ugyanezen rendelkezésekből következik továbbá az is, hogy ugyanazon gazdasági eseményre vonatkozóan két bizonylatot azonos sorszámmal kiállítani nem lehet, a számla javítása tehát csak az eredeti visszavonásával (stornózás), és a soron következő sorszámu, javított számla kiállításával történhet csupán.

E követelményeknek pedig az alperes által kibocsátott számlák nem feleltek meg, mert egyfelől az eredeti számláknak a módosított szerződés értelmében a teljesítés időpontjaként nem december 20-át, hanem november 30-át kellett volna tartalmazniuk, másfelől a javított számlák sorszáma nem egyezhetett volna meg az eredeti számlák sorszámaival. Minthogy pedig a tartalmilag is megfelelő számlák kiállítása az alperes szerződéses mellékkötelezettsége volt, a hibás adatot tartalmazó számlák kiállításával az alperes nem vitásan szerződésszegést követett el.

Az sem vitatható továbbá, hogy a felperes ennek következményeként esett el a pályázati összeg kifizetésétől, a perbeli adatok tanúsága szerint ugyanis nem lett volna akadálya a kifizetésnek akkor, ha a felperes akár a valóságnak megfelelő tartalommal kiállított eredeti, akár a helyesen javított számlákat nyújtja be a közreműködő szervezethez. Az alperes szerződésszegése tehát okozati összefüggésben áll a felperest ért kárral, aminek következtében a Ptk. 318. § szerint alkalmazandó 339. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel azért helytállni tartozik, tekintve, hogy a felelősség alól magát kimenteni nem tudta. Az elvárhatóság körébe ugyanis beletartozik az egyértelmű jogszabályi rendelkezések betartása. Nem alkalmas a felelősség alóli kimentésre a javított számlák

esetében az a bizonyított tény, hogy annak módját a felperes határozta meg, az erre vonatkozó kérést, utasítást ugyanis az alperes - a törvényi kötelező előírásokra figyelemmel - nem vehette volna figyelembe.

Ugyanakkor a felperes közrehatását vizsgálva az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy a számlával kapcsolatos jogszabályi előírások ismerete a felperestől ugyanúgy elvárható volt. A felperes ugyanis maga is piaci szereplő, részt vesz a gazdasági életben, köteles tehát a számviteli előírásokat ismerni és betartani. A felelősség alóli mentesüléséhez nem tekinthető elégségesnek az a védekezése, hogy ügyvezetője „nem számviteli szakember”. (G. A. G. ügyvezető nyilatkozata 10. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal 1. bekezdése). Az elvárható magatartás ilyen esetben ugyanis a szükséges ismeretekkel bíró szakember alkalmazása.

A felperesnek ebből következően magának is észlelni kellett volna a számlakiállítás hibáit, azokat kötelező megvizsgálás után tehát nem fogadhatta volna be. A felperes azon magatartása ezért, hogy a szükséges vizsgálatot elmulasztotta, majd ugyanígy elfogadta a törvénysértően „kijavított” számlát is, a Ptk. 340. § (2) bekezdésében foglaltak alapján megalapozza felróható közrehatását az őt ért kár bekövetkeztében.

A Legfelsőbb Bíróság egy eseti döntésében is úgy foglalt állást, hogy „az a fél, amelyik elmulasztja a vállalkozó szabálytalan számlájának ellenőrzését, az ebből származó kárát a vállalkozóra csak annak a közrehatása arányában háríthatja át” (BH 1987. évi 248. jogeset).

A közrehatást bizonyítja, hogy, ha a számlák kiállítása, vagy legalább a javítása során bármely fél úgy jár, ahogy az általában elvárható lett volna, a felperes kára bizonyíthatóan nem következik be.

Erre is tekintettel a felek közrehatásának mértékét az ítélet tábla azonosnak ítélte, ezért a felperest ért, az alperes által sem vitatott összegű kárt a feleknek egyenlő arányban kell viselniük. Az ítélet tábla a kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperes által a felperes részére fizetendő összeget a rendelkező részben írtak szerint, a kár összegének 50 %-ában határozta meg.

A felek pernyertességének, illetve pervesztességének aránya ebből következően azonos mértékűvé vált, ezért az ítélet tábla a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében akként határozott, hogy a készkiadások - a felperes által lerótt kereseti illeték, illetve a felek képviselőjének utazási költsége - megosztása mellett mindegyik fél maga viseli további, az elsőfokú eljárásban felmerült költségeit.

A fellebbezés részben volt eredményes, a felek pernyertességének-pervesztességének aránya a fellebbezési eljárás során is egyenlő mértékű volt, ezért az ítélet tábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján e tekintetben is úgy határozott, hogy a felmerült készkiadásokat - az alperes által lerótt fellebbezési illetéket, illetve a felek képviselőinek utazási költségét - egyenlő arányban megosztotta, s kimondta, hogy ezt meghaladóan a fellebbezési eljárási költségeiket a felek maguk viselik.

D e b r e c e n, 2011. április 07.

Süliné dr. Tőzsér Erzsébet sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. előadó bíró, Dr. Senyei György sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -